

да запазите своята собственостъ, своя умъ и своето сърце. Дяволътъ е виновникъ на тия страдания. Не трѣбва да му се сърдите. Азъ го похвалявамъ само въ едно нѣщо — че е много работливъ, не се обезсърчава: ако го изпждите изъ една врата, влиза прѣзъ друга; ако не сполучи по единъ начинъ, търси другъ, трети, четвърти. Ето една отлична и насърчителна негова черта. И Господъ казва: „Вземете примѣръ отъ него: той е учителъ на хората, учи ги и ще научи всинца; като ви лъже, лъже, най-сетнѣ вие ще кажете: „Научихме твоитѣ лъжи, и не можешъ вече ни излъга“. Единъ рекълъ на единъ свой приятелъ: „Моята маймуна не можешъ я излъга“; отива приятелътъ му при маймуната, почва да се прѣструва, че спи, зажу-мѣва и маймуната, а той задига паритѣ; връща се господарътъ ѝ и я набива хубаво; втори пжтъ маймуната си отваря хубаво очитѣ, не замижва, защото знае, че има дърво. Съ опитността, която имаме въ свѣта, слѣдъ страдания, когато дяволътъ дойде, ще му кажемъ: „Моитѣ очи сж отворени“. Когато почнете да страдате, казвайте: „Още не съмъ миналъ цѣлия процесъ на житното зърно“, и, когато вашитѣ мисли и вашето сърце се прѣобра-зятъ и станатъ прѣкрасни, тогава ще добиете образа и подобие то Божие, тогава Богъ ще ви възкреси, тъй както слънцето съживѣва посѣтото житно зърно.

(Бесѣда, държана на 23 мартъ 1914 г. въ София).

